จดหมายถึงบรรณาธิการ

เรียน บรรณาธิการธรรมศาสตร์เวชสาร

บทความ*ถอยหลังเข้าคลอง*ในธรรมศาสตร์เวชสารฉบับเดือนกันยายน-ธันวาคม ๒๕๔๙ หน้า ๔๒๓-๔๒๔ อ้าง *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*เป็นกรณีตัวอย่าง ว่ามีการปรับลดจำนวนหน้าและจำนวนบทความ และลดการออกวารสารฯ จากปีละ ๔ ฉบับให้เหลือ ๓ ฉบับ ผมว่าเรื่องนี้เป็นนโยบายที่มีทั้งข้อดีและข้อเสีย **ข้อดี**ก็คือผู้จัดทำวารสารเหนื่อยน้อยลงจากการทำงานน้อยลง และไม่ต้องดิ้นรนหาบทความมาบรรจุให้เต็มแต่ละรายฉบับ เพราะหากหวังพึ่งบทความจากนักวิชาการในราชบัณฑิตยสถานเองก็จะได้บทความส่วนใหญ่เป็นบทความกึ่งวิชาการ และบทความที่มาตรฐานไม่สูงส่งนัก เนื่องจากนักวิชาการที่สามารถผลิตบทความชั้นดีเป็นกลุ่มหนุ่มสาวที่ยังทำงานอยู่ในสถาบันสังกัดต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อผลิตบทความวิชาการมาตรฐานระดับสูงก็จะส่งไปลงพิมพ์ในวารสารมาตรฐานหรือวารสารที่มีชื่อในต่างประเทศ เพื่อสร้างเกียรติคุณให้ตนเองและสถาบันต้นสังกัด ส่วนนักวิชาการสูงอายุก็จะสามารถผลิตบทความจากประสบการณ์เท่านั้น ยิ่งทราบว่าวารสารฯ จะยกเลิกระบบประเมินบทความ ก็จะทำให้บทความที่ลงพิมพ์ในวารสารขาดคุณสมบัติที่ใช้ประกอบการปรับเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือตำแหน่งวิชาการ จริงอยู่ถ้าจะถือศักดิ์ศรีสถาบันว่านักวิชาการในราชบัณฑิตยสถานไม่จำเป็นต้องให้ใครมาประเมินผลงานหมิ่นศักดิ์ศรีก็พอฟังได้ สำหรับ**ข้อเสียสำคัญ**ของการจำกัดเนื้อที่ลงพิมพ์บทความก็คือเป็นการปิดกั้นการเฟื่องฟูทางวิชาการของสถาบัน หลายท่านอาจแก้ต่างว่านโยบายการทำงานของคนยุคนี้ยึด ‘ปรัชญาพอเพียง’ คือทำให้พอปรากฏว่าสถาบันก็มีวารสารวิชาการ ไม่ต้องตั้งปณิธานเป็นปราชญ์ของแผ่นดินอย่างที่อดีตนายกศาสตราจารย์ นายแพทย์อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ ท่านปรารถนา ถึงจุดนี้ก็คงต้องภาวนาอย่าให้*วารสารฯถอยหลังเข้าคลอง*กลับไปเป็นนิตยสารการท่องเที่ยวเหมือนในสมัยก่อนก็พอใจแล้ว

รองศาสตราจารย์ ดร.ชยันต์ พิเชียรสุนทร
สำนักวิทยาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน